

København d. 2. december 2016

Kære uddannelses- og forskningsudvalg

Min situation er den, at jeg netop i sommer har afsluttet en bachelor i veterinærmedicin. Velvidende, at jeg efterfølgende ville søge ind på medicin i stedet, da jeg har fundet ud af – efter grundig overvejelse og praktikker hos læger og på hospital – at det er der, mine kompetencer ligger og den vej, jeg brænder for. For ikke at begynde at tale om de mange aspekter af dyrlægefaget, jeg har fundet ud af, at jeg har svært ved at forene mig med. Da jeg sidste vinter for alvor kom i tvivl om min uddannelse, gik jeg til studievejledning med tiltro til, at de selvfølgelig ville have mig og mit bedste for øje, og blev på daværende tidspunkt vedledt til at tage min uddannelse færdig med den morale, at det for det første altid skal ses som noget dårligt at droppe ud, hvis man kan færdiggøre sin uddannelse, samt fordi jeg ville stå stærkere ved en senere kvote to-optagelse på medicin. Og her står jeg så. Har knoklet på det sidste år, selvom jeg vidste, jeg skulle en anden vej, skrevet en bachelor og kommet ud på den anden side – lokket i en fælde og fået døren smækket bag mig. For selvom der er mange fælles elementer ved de to uddannelser, som potentielt kunne gives merit for, og at jeg har erhvervet mig meget brugbar viden om kroppens biologi samt erfaring med at studere på universitetet med mere, så står jeg her. Med en følelse af ikke at have haft en chance for at gøre noget anderledes. Og med en viden om, at det eneste jeg ikke vil, er det eneste jeg kan. At fortsætte af et spor, som ikke er rigtigt for mig, og hvor mine kvaliteter og kompetencer ikke udfoldes, som de kunne. Kvalt i et system, der ikke vægter menneskelig motivation, og hvad det fører med sig af arbejdsglæde og gavn for sig selv, andre og ikke mindst vores samfund. For er det virkelig det, det er kommet til? Er det den vej, det skal gå? For mig er sætninger som; ”jeg trives ikke med mine arbejdsopgaver” utroligt triste og ville for mig altid efterfølges med et råd om at skifte retning, finde sin motivation og så kæmpe for, hvad fanden det er, der kan give én blod på tanden igen. Det er et faktum, at glade mennesker yder bedre. Hvis det her går igennem er der langt større risiko for ulykkelige mennesker, mennesker der ikke finder deres rette hylde og som snildt kunne havne i ydelsespuljen, og så skal der da først nok blive brug for et forbedret dagpenge system.

For mig at se, er der nogle ting, der er gået lige lovligt stærkt i det desperate forsøg på at få skrabet nogle mønter sammen. For hvilken pointe er der i et reelt forbud mod en uddannelse nummer to, hvis man f.eks. selv betaler? Hvordan kan det koste Danmark? Og hvad med alle de mennesker, der er blevet lokket på dybt vand, som nu får fortalt, at der ikke er nogen redningsveste ombord, som de ellers var blevet fortalt? Jeg er bange for, at det undervurderes, hvor store konsekvenser det har for rigtig mange mennesker, inklusiv mig selv. Mennesker hvis billede af fremtiden ændres markant. Mennesker, der allerede er kommet et langt stykke på vejen mod noget, der er godt og rigtigt for dem og for os andre, men som får en finger i klemme i døren. Unødvendigt i klemme. For hvad er det, I har så travlt med? Lad os dog få en chance, en mulighed, et alternativ. En chance for at kæmpe i stedet for en pacificeringsstikpille. Informer jeres borgere i god tid for at skabe muligheder og ikke begrænsninger. Det er simpel pædagogik. Utryghed, manglende tillid og respekt for systemet, hvilket er bekymrende.

Min bøn til jer er at tænke jer rigtig godt om, lade være med at træffe beslutninger med så stor indflydelse på andre folks livshistorie med så kort varsel – og tilbagevirkende kraft. Giv os en chance!

Kærlige, men dog bekymrede hilsner  
Melika Dam Temiz